

การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนใน “มั่วเต๋าจู่ซือ” กับฉบับแปลภาษาไทย “ปรมาจารย์ลัทธิมาร” A Comparative Study of Chinese Idiomatic Expressions in Modaozushi and Its Thai Translation “The Untamed”

ศญาดา เลอวลัญช์*

Sayada Lervalann*

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

Faculty of Humanities and Social Sciences, Chandrakasem Rajabhat University

*Corresponding Author, E-mail: ss_som@hotmail.com

Article Info

■ Received: March 15, 2022

■ Revised: August 3, 2022

■ Accepted: November 16, 2022

■ Available Online: December 22, 2022

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์สองประการ ประการแรกศึกษาลักษณะโครงสร้างทางภาษาและเจตนาของการใช้ความหมายของสำนวนจีนในมั่วเต๋าจู่ซือ ประการที่สองศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต๋าจู่ซือกับฉบับแปลภาษาไทยปรมาจารย์ลัทธิมาร การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา โดยการรวบรวมสำนวนจีนจากหนังสือมั่วเต๋าจู่ซือ เล่มที่ 1 จำนวน 332 สำนวน และหนังสือปรมาจารย์ลัทธิมาร เล่มที่ 1 จำนวน 13 สำนวน แล้ววิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาและเจตนาของการใช้ความหมายในสำนวนจีนที่ปรากฏ หลังจากนั้นนำสำนวนจีนที่ปรากฏในหนังสือทั้งสองฉบับมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผลวิจัยพบว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนจีนในมั่วเต๋าจู่ซือสามารถแบ่งเป็น 7 ประเภทหลัก ได้แก่ โครงสร้างภาคประธาน-ภาคแสดง โครงสร้างกริยา-กรรม โครงสร้างคำสองหน้าที่ โครงสร้างคู่ขนาน โครงสร้างหน่วยหลัก-หน่วยขยาย โครงสร้างกริยาเรียง และโครงสร้างประโยคเชิงซ้อนต่างระดับ เจตนาของการใช้ความหมายในมั่วเต๋าจู่ซือสามารถแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาตักเตือน สำนวนจีนชนิดบอกเจตนากล่าวประชดประชัน สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาตำหนิ สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาชื่นชม และสำนวนจีนชนิดบอกเจตนาแสดงความเห็น ซึ่งการแปลสำนวนเหล่านี้ในปรมาจารย์ลัทธิมารสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือสำนวนที่แปล สำนวนที่ไม่แปล และสำนวนไทยที่แปลมาจากข้อความที่ไม่ใช่สำนวนจีน สำนวนที่แปลสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภทย่อย ได้แก่ การแปลแบบถอดความ การแปลแบบนำสำนวนไทยมาเทียบเคียง และการแปลแบบเอาเนื้อความอื่นมาแทน

คำสำคัญ: การแปล, ปรมาจารย์ลัทธิมาร, มั่วเต๋าจู่ซือ, สำนวนจีน

Abstract

The objectives of this research were to study the characteristics of language structure and intention of using the meaning of Chinese idioms in Modaozushi (魔道祖师), and comparing it to the Thai translation version, “The Untamed”. This descriptive research compiled 332 expressions of Chinese idioms from Modaozushi Vol. 1, and 13 expressions from “The Untamed” Vol. 1, with the aim of analyzing the language structure and intention of using the Chinese idiomatic expressions. Then, the Chinese idiomatic expressions in Modaozushi were analyzed and compared to those in the Thai translation version, “The Untamed”. The research results showed that the grammatical structure of the Chinese idiomatic expressions in Modaozushi were classified into seven categories, which were related to the elements of subject and predicate structure, verb and object structure, serial verb structure, parallel structure, main and modification structure, serial verb structure, and complex sentence structure. The intentions of using the meaning in Modaozushi were classified into five categories namely the Chinese idiomatic expressions with the intention of warning, sarcasm, reproach, admiring, and showing opinion. The translation of such idioms in Modaozushi was divided into three types, which were the translated idioms, non-translated idioms, and Thai idioms translated from the non-Chinese idiomatic expressions. The translated idioms were classified into three sub-types involving paraphrase, restatement translation, and substitute translations.

Keywords: Chinese Idioms, Modaozushi, The Untamed, Translation

บทนำ

มั่วเซียงกงซิว (墨香铜臭) เป็นนักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงชาวจีนซึ่งประสบความสำเร็จอย่างสูงจากนิยายเรื่องมั่วเต้าจู่ซือ (魔道祖师) ทั้งนี้ มั่วเต้าจู่ซือได้รับการแปลมาเป็นภาษาไทยในชื่อปรมาจารย์ลัทธิมาร และเป็นที่ยอมรับหลายในหมู่คนไทย ได้รับรางวัล Naiin Readers' Awards 2019 สาขา “ที่สุดของนิยายแปลแห่งปี” Best Novel of The Year-Translated (Snowblack, 2019) โดยถูกแปลเป็นภาษาอื่น ได้แก่ เวียดนาม ไทย เกาหลี (Parnbewtch, 2019) มั่วเต้าจู่ซือเป็นที่นิยมในการนำมาวิจัยในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งในด้านภาษาและด้านวรรณกรรม ดังเช่นที่ Bai (2021) ได้กล่าวว่า

“มั่วเต้าจู่ซือมีลักษณะการประพันธ์ที่โดดเด่นเป็นอย่างมากและมีความโดดเด่นหลายด้าน เรื่องราวของนวนิยายได้สร้างสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรบรรจง ตัวละครมีความสดใส มีชีวิตชีวา ถ่ายทอดอารมณ์ด้วยความจริงใจ ด้วยคำพูดและประโยคที่ราวกับถอดจิตวิญญาณออกมา นอกจากนี้ ยังเป็นตัวแทนงานที่ยอดเยียมที่บอกเล่าเรื่องราวของจีนได้เป็นอย่างดี ส่งเสริมและสืบสานวัฒนธรรมดั้งเดิมอันยอดเยี่ยมของจีน และยังเป็นตัวแทนของผลงานที่ยอดเยียมที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในวัฒนธรรมของจีน”

สำนวนจีนมีความสำคัญต่อการพูดและการเขียนภาษาจีนมาตั้งแต่สมัยโบราณ ในภาษาจีนมีสำนวนอยู่จำนวนมากทั้งสำนวนจีนโบราณและสำนวนจีนสมัยใหม่ ซึ่งสำนวนเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางด้านการใช้ภาษาของชาวจีน ซึ่งสามารถนำสำนวนมาใช้โดยไม่ต้องพูดให้ยืดยาวพูดเพียงข้อความสั้น ๆ กะทัดรัด แต่มีความหมายที่เป็นที่ความเข้าใจ Denvipailerdlam (2005) ตัวอย่างเช่น

“ปากอย่างใจอย่าง” (叶公好龙 yè gōng hào lóng)

“ตีเหล็กตอนร้อน” (趁热打铁 chèn rè dǎ tiě)

“ปล่อยเสือเข้าป่า” (放虎归山 fàng hǔ guī shān)

สำนวนจีนนั้นมีรากลึกในมรดกและวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีน สำนวนจีนแสดงให้เห็นถึงความสวยงามและน่าหลงใหลของภาษาจีน และแสดงภาพสะท้อนของภาษาจีนในด้านคำ ด้านเสียง และด้านโครงสร้างไวยากรณ์ การศึกษาสำนวนจีนจึงทำให้สามารถเข้าใจภาษาจีนได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

มั่วเต้าจู่ซือได้รับการแปลมาเป็นภาษาไทยในชื่อ “ปรมาจารย์ลัทธิมาร” ดังนั้น การศึกษากระบวนการแปลในปรมาจารย์ลัทธิมารเทียบกับมั่วเต้าจู่ซือย่อมสามารถเห็นปรากฏการณ์ในหลาย ๆ แง่มุม เช่น การถ่ายทอดจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย และความแตกต่างในด้านเนื้อหา การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ของสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู่ซืออย่างละเอียดจะทำให้ทราบถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์ เจตนาในการใช้สำนวนและวิธีการแปลสำนวนจีนเหล่านี้จากภาษาจีนเป็นภาษาไทย ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการแปล เช่น ความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมไทย-จีน และรูปแบบการแปล เป็นต้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจในเรื่องของสภาพแวดล้อม สภาพสังคม ทศนคติ และวัฒนธรรมของทั้งไทยและจีน นอกจากนี้แล้ว ยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทยและภาษาจีนอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนจีนและเจตนาของการใช้ความหมายในสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู่ซือ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู่ซือกับปรมาจารย์ลัทธิมารฉบับแปลภาษาไทย

การทบทวนวรรณกรรม

นิยามและที่มาของสำนวนจีน

Zhongguo Shehui Kexueyuan Yuyan Yanjiusuo (2006) ได้ให้ความหมายของ “成语” (chéngyǔ สำนวน) ว่าเป็น ประโยคหรือกลุ่มคำสั้น ๆ ที่มีการกำหนดรูปแบบตายตัว สั้น กระชับ ได้ใจความ ใช้สืบทอดต่อกัน

มาเป็นเวลานาน ซึ่งสำนวนจีนส่วนใหญ่จะประกอบด้วยอักษร 4 ตัว บางสำนวนมีความหมายตรงตัว ทำความเข้าใจได้ง่าย แต่บางสำนวนต้องรู้ถึงแหล่งที่มาถึงจะเข้าใจความหมายได้

ในภาษาจีนยังมีคำเรียกที่คล้ายกับ“成语” (chéngyǔ สำนวน) ซึ่งมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน ได้แก่ “俗语” (súyǔ) ซึ่งแปลว่า “สุภาษิต” ซึ่งมีความแตกต่างจาก“成语” (chéngyǔ สำนวน) ที่ส่วนใหญ่มักประกอบด้วยอักษรจีน 4 ตัว มีลักษณะเป็นภาษาเขียนและมีความหมายลึกซึ้ง ส่วน “俗语” (súyǔ สุภาษิต) จะมีลักษณะเป็นภาษาพูด ใช้ศัพท์ที่ง่าย อ่านแล้วเข้าใจง่าย

Kongmanusorn (2006) ให้ความหมายของ “สำนวน” ว่าเป็นคำกล่าวหรือถ้อยคำที่คมคายสั้น ๆ ที่ผูกเข้าเป็นประโยคหรือวลี มีความหมายกระชับ รัดกุม แต่มีความหมายเป็นนัย มีความหมายลึกซึ้ง และมีความหมายเชิงอุปมาเปรียบเทียบ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอจำกัดความหมายของคำว่า “成语” หรือ “สำนวน” ในบทความนี้ว่าหมายถึง ถ้อยคำหรือข้อความที่มีรูปแบบแน่นอน สั้น กระชับ ให้ความหมายลึกซึ้ง ใช้สืบทอดต่อกันมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน อาจมีความหมายตรงตัว หรือมีความหมายแฝงก็ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Wan (2000) ได้อธิบายเกี่ยวกับ 成语 (สำนวน) ว่าเป็นสิ่งที่คนใช้กันมายาวนานและบ่อยจนเกิดเป็นความเคยชิน มีโครงสร้างที่แน่นอน มีอยู่ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เมื่อนำสำนวนมาใช้แทนคำพูด มีความสละสลวยและเข้าใจง่ายกว่า เช่นเดียวกับ Denvipailerdlam (2005) ได้กล่าวว่า 成语 (สำนวน) หมายถึง สิ่งซึ่งเป็นมรดกอันล้ำค่าแห่งวัฒนธรรมและคลังคำในภาษาจีน สำนวนจะสั้น กระชับ ชัดเจน บางสำนวนสามารถเข้าใจความหมายได้ง่าย ทว่าบางสำนวนต้องทราบถึงแหล่งที่มาถึงจะเข้าใจความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับ Li (2019) ได้กล่าวว่า สำนวนจีนหมายถึงถ้อยคำที่มีวิธีการเรียบเรียงเป็นพิเศษ ไม่ต้องการการพูดตรง ๆ แต่เป็นวิธีการใช้ภาษาที่กระชับ กะทัดรัด มีความหมายเป็นที่เข้าใจและใช้กันเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง การใช้สำนวนเพื่อต้องการให้ข้อคิด สั่งสอน เตือนใจ เป็นต้น

การศึกษาสำนวนจีนในประเทศไทย

ในประเทศไทยมีผู้ที่สนใจทำการวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับสำนวนจีนอยู่เป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น Sawatyothin (2019) ที่ศึกษาสำนวนไทยและสำนวนจีนที่มีคำว่า “งู” เช่นเดียวกับ Halipun (2013) ศึกษาเปรียบเทียบสุภาษิตจีนกับสุภาษิต-คำพังเพยไทยที่มีความหมายเหมือนกัน เช่นเดียวกับ Li (2019) ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนกับสำนวนไทยที่เกี่ยวกับสี และ Jitchinakul and Horpianjaroen (2017) ศึกษาสำนวน สุภาษิตไทย-จีน: บริบทวิถีสังคมปัจจุบัน เป็นต้น จากที่กล่าวมาสามารถสรุปแนวทางในการศึกษาสำนวนจีนที่ปรากฏในงานวิจัยได้ดังนี้

1. ศึกษาภาพสะท้อนจากสำนวนในด้านสิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม สภาพสังคม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ ศาสนา และประวัติศาสตร์ เป็นต้น
2. ศึกษาด้านเจตนาในการใช้ หลายงานวิจัยพบว่าเจตนาในการใช้เพื่อตำหนิ ตักเตือน แสดงความคิดเห็น ชื่นชมและประชดประชัน เป็นต้น
3. ศึกษาด้านไวยากรณ์ หลายงานวิจัยพบว่าจะมีการศึกษาด้านไวยากรณ์ ด้านจำนวนคำ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ภายในสำนวน และหน้าที่ของสำนวน เป็นต้น
4. ศึกษาสำนวนจีนเปรียบเทียบกับสำนวนไทย ทั้งนี้เพื่อจะทำให้เข้าใจถึงความเหมือนและความต่างในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เข้าใจในทัศนคติและวัฒนธรรมของคนจีนได้ดีขึ้น

แนวทางการศึกษาวิจัยมั่วเต้าจู้ซือ

นวนิยายเรื่องมั่วเต้าจู้ซือได้รับความนิยมเป็นอย่างมากทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ เป็นนวนิยายที่กล่าวถึงจีนยุคโบราณ ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของวัฒนธรรมจีนได้เป็นอย่างดี มีพล็อตเรื่องที่ตื่นเต้นและมีความลึกลับที่โดดเด่น การศึกษาวิจัยมั่วเต้าจู้ซือมีด้วยกันหลากหลายแง่มุม ซึ่งสามารถจัดประเภทตามประเด็นหลักที่ศึกษาออกเป็น 2 ประเภทหลัก ดังนี้

1) ด้านวรรณกรรม

มั่วเต้าจู้ซือจัดเป็นวรรณกรรมที่แต่งได้ยอดเยี่ยมและประณีต ดังนั้น การศึกษาในเชิงวรรณศิลป์จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ผู้คนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก แง่มุมที่ศึกษาได้แก่ การวิเคราะห์ตัวละคร การเล่าเรื่อง เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ความงดงามศิลปะในปรมาจารย์ลัทธิมาร (Wanmeilunwenwang, 2019) เสน่ห์ศิลปะแห่งนวนิยายทางอินเทอร์เน็ต “มั่วเต้าจู้ซือ” (Wu, 2020) เอกลักษณ์การประพันธ์นวนิยายเรื่อง “มั่วเต้าจู้ซือ” (Bai, 2021) การเดินทางของวีรบุรุษตามแนวคิดของคริสโตเฟอร์ โวกเลอร์: กรณีศึกษาบทบาทตัวละครเอกอยู่เฉยๆจากวรรณกรรมจีนแปลเรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร (Chaiwongsa, Sakulsueb, & Sakulsueb, 2021) เป็นต้น

2) ด้านภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรม

Jitchinakul and Horpianjaroen (2017) ได้กล่าวว่า สำนวนเป็นการใช้ภาษาที่สั้น กระชับ แต่ได้ความหมายที่ลึกซึ้ง ซึ่งลักษณะภาษาที่เป็นสำนวนนี้มักพบอยู่เกือบทุกสังคมที่มีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาจนกลายเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม สำนวนจึงไม่ใช่เป็นเพียงแค่การสะท้อนเรื่องทางภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ประเพณี ลัทธิ ค่านิยม ความประเพณี ทศนคติของคนแต่ละชาติแต่ละภาษาด้วย

ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจีนยุคโบราณปรากฏอย่างชัดเจนในมั่วเต้าจู้ซือ ซึ่งภูมิหลังของมั่วเต้าจู้ซือเป็นยุคสมัยยุวจินราชวงศ์เหนือใต้ ในนวนิยายสะท้อนให้เห็นถึงศิลปะจีน เครื่องดนตรีจีน เครื่องแต่งกายจีน ความเชื่อ ศาสนาแบบจีนโบราณ จึงมีคนจำนวนมากที่ให้ความสนใจในการศึกษาด้านนี้ ตัวอย่างเช่น คุณค่าสำคัญของวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมในแอนิเมชันเรื่อง “มั่วเต้าจู้ซือ” (Bilibili, 2020) การวิเคราะห์การออกแบบการแต่งกายจากซีรีส์เรื่อง “ปรมาจารย์ลัทธิมาร” (Kongprom, 2020) อิทธิพลของวัฒนธรรมกระแสนิยมผ่านอำนาจละมุนในซีรีส์จีนย้อนยุค (Rattanawan & Maetaveevinit, 2021) เป็นต้น

แนะนำมั่วเต้าจู้ซือ

มั่วเต้าจู้ซือ (魔道祖师 módào zǔshī) คำว่า “มั่ว” แปลว่า ภูตผี ปีศาจ มาร คำว่า “เต้า” แปลว่า ลัทธิ คำว่า “จู้ซือ” แปลว่า ปรมาจารย์ จึงแปลตรงตัวว่า “ปรมาจารย์ลัทธิมาร” เป็นแนวย้อนยุคจีนโบราณ กำลังภายใน แฟนตาซี เป็นนวนิยายจีนชื่อดังประพันธ์โดย มั่วเซียงถงซิ่ว (墨香铜臭 mòxiāng tóngxiù) แปลเป็นภาษาไทยใช้ชื่อ “ปรมาจารย์ลัทธิมาร” ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เบเกอร์บุ๊ก แปลโดยอลิส วางแผงครั้งแรกมีนาคม พ.ศ. 2562 มีทั้งหมด 5 เล่มจบ ได้รับรางวัล Naiin Readers' Awards 2019 สาขา “ที่สุดของนิยายแปลแห่งปี” Best Novel of the Year-Translated อีกด้วย

ในนวนิยายเรื่องมั่วเต้าจู้ซือเป็นการกล่าวถึงจีนยุคโบราณ อุปโลกน์ขึ้นมาให้เป็นยุคที่มีเซียนกระบี่ ขับเคลื่อนพลังวิญญาณ ตัวละครจะใช้กระบี่ ดาบ เครื่องดนตรีจีนคือกู่ฉิน 7 สาย และขลุ่ยในการต่อสู้ และได้บรรยายถึงการแต่งกายในยุคจีนโบราณ ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของวัฒนธรรมจีนได้เป็นอย่างดี มั่วเต้าจู้ซือมีพล็อตเรื่องที่ยอดเยี่ยม มีตัวละครที่โดดเด่นซึ่งสอดคล้องกับ Bai (2021) ที่ได้กล่าวว่าลักษณะการประพันธ์ของมั่วเต้าจู้ซือมีความโดดเด่นเป็นอย่างมากและมีความโดดเด่นหลายด้าน เรื่องราวของนวนิยายได้สร้างสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรบรรจง ตัวละครมีความสดใส มีชีวิตชีวา ถ่ายทอดอารมณ์ด้วยความจริงใจ ด้วยคำพูดและประโยคที่ราวกับถอดจิตวิญญาณออกมา ส่งเสริมและสืบสานวัฒนธรรมดั้งเดิมอันยอดเยี่ยมของจีน และยังเป็นตัวแทนของผลงานที่ยอดเยี่ยมนที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในวัฒนธรรมของจีน ซึ่งตรงกับ Bilibili (2020) ที่ศึกษาคุณค่าสำคัญของวัฒนธรรมจีนดั้งเดิมในแอนิเมชันเรื่อง “มั่วเต้าจู้ซือ” ได้กล่าวว่า ในแอนิเมชันเรื่องมั่วเต้าจู้ซือสามารถเห็นการผสมผสานขององค์ประกอบวัฒนธรรมจีนแบบโบราณ จะได้เห็นภูมิทัศน์และอาคารอันเป็นเอกลักษณ์ของตระกูลต่าง ๆ ที่มีความเก่าแก่ของจีน เช่นเดียวกันกับ Wu (2020) ที่ได้ศึกษาเสน่ห์ศิลปะแห่งนวนิยาย “มั่วเต้าจู้ซือ” ได้กล่าวว่า นวนิยายเรื่องมั่วเต้าจู้ซือนั้นประสบความสำเร็จในการสร้างภาพลักษณ์ของ “จักรพรรดิเหยา” มีการขุดคุ้ยประเด็นเรื่องการแก้แค้นอย่างลึกซึ้ง ผู้เขียนได้ไตร่ตรองถึงสภาพที่ตกอับทางจิตวิญญาณของผู้คน เสียดยสอย่างแผ่ไพศาล และวิจารณ์อย่างรุนแรงเกี่ยวกับปัญหาทางสังคมของอำนาจปาเถื่อน เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1) งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบสำนวนไทยและสำนวนจีน

สำนวนจีนเป็นสมบัติของวัฒนธรรมอันล้ำค่าของประเทศจีนในยุคโบราณ และปัจจุบันก็ยังคงมีบทบาทอยู่ และเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ไม่สามารถขาดได้ในคลังคำภาษาจีน การศึกษาสำนวนจีนจะทำให้เข้าใจถึงโครงสร้างของภาษาจีน สภาพสังคม ทัศนคติ และวัฒนธรรมของประเทศจีน ในประเทศไทยมีผู้ที่สนใจทำการวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับสำนวนจีนเปรียบเทียบกับสำนวนไทยอยู่เป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น Sawatyothin (2019) ได้ศึกษาสำนวนไทยและสำนวนจีนที่มีคำว่า “งู” จากการวิจัยพบว่า สำนวนไทยและสำนวนจีนที่มีคำว่า “งู” สามารถแบ่งได้ 3 ประเภทคือ ประเภทสำนวนไทยที่มีคำว่า “งู” กับสำนวนจีนที่มีคำว่า “งู” เหมือนกัน ประเภทสำนวนไทยไม่มีคำว่า “งู” แต่สำนวนจีนมีคำว่า “งู” และประเภทสำนวนไทยมีความหมายตรงกันกับสำนวนจีนแต่สำนวนไทยใช้คำอื่น และสำนวนจีนมีคำว่า “งู” ของทั้ง 2 ภาษา มีจำนวน 5 ลักษณะการสะท้อนคือ (1) ทางธรรมชาติ (2) ทางพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์และสัตว์ (3) ทางวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ที่อยู่อาศัย (4) ทางความเชื่อ ศาสนา และ (5) ทางเครื่องดนตรีกับการละเล่น เช่นเดียวกันกับ Halipun (2013) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสุภาษิตจีนกับสุภาษิต-คำพังเพยไทยที่มีความหมายเหมือนกัน ซึ่งผลการศึกษาโครงสร้างจำนวนพยางค์ของสุภาษิตจากสุภาษิตที่มีจำนวน 3 พยางค์ ไปจนถึงสุภาษิตที่มีจำนวน 12 พยางค์ (ไม่มีสุภาษิตที่มีจำนวน 9 พยางค์และสุภาษิตที่มีจำนวน 11 พยางค์) สะท้อนให้เห็นว่าชาวจีนและชาวไทยมีลักษณะทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกันกับ Sripanggoen (2000) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “XIN” กับสำนวนไทยที่มีความหมายตรงกัน จากการวิจัยพบว่าทั้งจีนและไทยต่างมีความเข้าใจที่คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับคำนิยามหรือความหมายของคำว่า “ใจ” ที่มีอยู่ในสำนวนว่า นอกจากจะหมายถึงอวัยวะที่ทำหน้าที่สูบฉีดโลหิตไปเลี้ยงร่างกายแล้ว ยังมีความหมายเชิงนามธรรมที่หมายถึงสิ่งที่ทำหน้าที่รู้ รู้สึก นึก และคิด ต่างจากข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ที่ว่า ส่วนที่ทำหน้าที่หรือสั่งการให้มนุษย์เรา รู้สึก นึกคิดได้นั้นคือสมองซึ่งเป็นที่รวมประสาทต่าง ๆ ให้เกิดความรู้สึก ฯลฯ ดังนั้น ผลการเปรียบเทียบระหว่างสำนวนจีนกับสำนวนไทยจึงสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติ ภูมิปัญญาและคุณธรรมจริยธรรมของคนจีนและคนไทยที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกันกับ Li (2019) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนกับสำนวนไทยที่เกี่ยวกับสี ซึ่งจากการวิจัยพบว่าสำนวนจีนที่เกี่ยวกับสีมีที่มาจาก 6 แหล่ง ส่วนของสำนวนไทยมี 12 แหล่ง สำนวนจีนที่เกี่ยวกับสีส่วนใหญ่มาจากวรรณกรรมโบราณ ส่วนสำนวนไทยที่เกี่ยวกับสีมีจำนวนมากที่มาจากสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและ ความเชื่อทางศาสนา ความหมายของสำนวนจีนและสำนวนไทยที่เกี่ยวกับสีทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย สำหรับเจตนาการใช้ทั้งสำนวนจีนและสำนวนไทยที่เกี่ยวกับสีตามความหมาย จำแนกได้ 5 ลักษณะ คือ สำนวนชนิดบอกเจตนาตำหนิ ตักเตือน แสดงความเห็น ชื่นชม และประชดประชัน ซึ่งเจตนาการใช้ของสำนวนของทั้งสองภาษามีลักษณะเหมือนกัน ซึ่งจากที่กล่าวมาสามารถสรุปแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนและสำนวนไทยที่ปรากฏในงานวิจัยได้ดังนี้

(1) ศึกษาภาพสะท้อนจากสำนวนในด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม สภาพสังคม การเมือง วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ ศาสนา ภูมิปัญญา คุณธรรมจริยธรรม เป็นต้น

(2) ศึกษาด้านเจตนาการใช้ หลายงานวิจัยพบว่ามีเจตนาในการใช้เพื่อตำหนิ ตักเตือน แสดงความคิดเห็น ชื่นชม อารมณ์ขันและประชดประชัน เป็นต้น

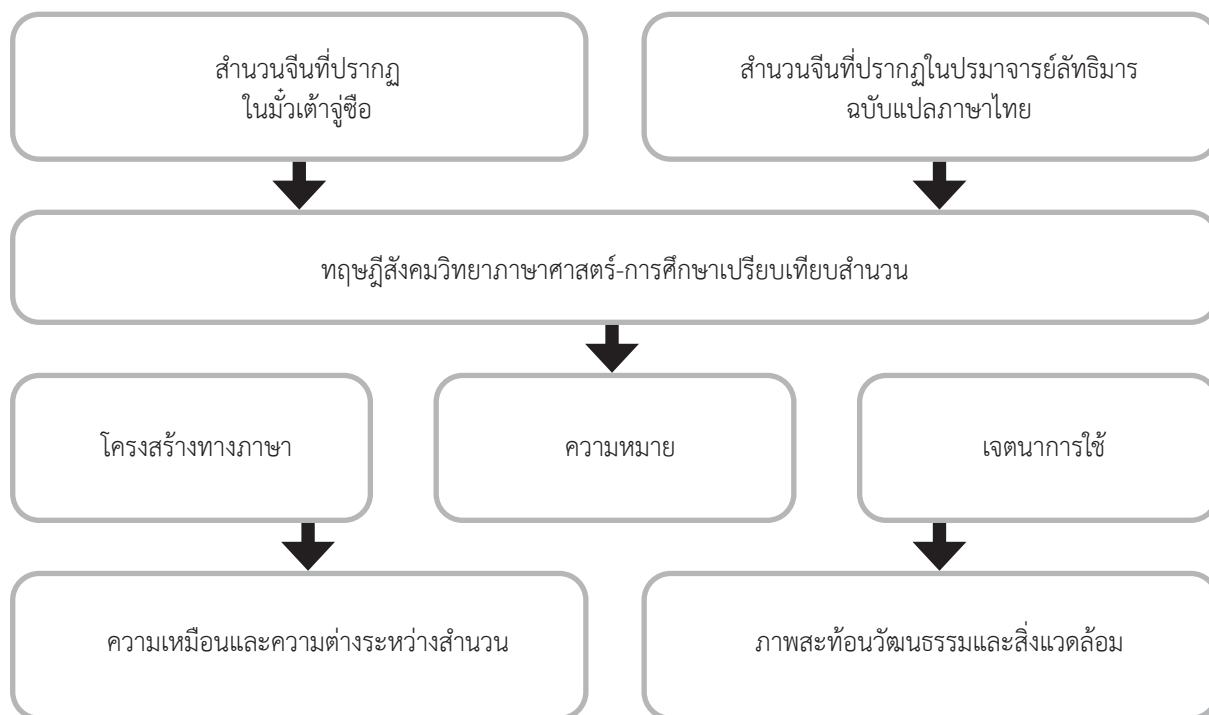
(3) ศึกษาด้านไวยากรณ์ หลายงานวิจัยพบว่าจะมีการศึกษาด้านไวยากรณ์ ด้านจำนวนพยางค์ในสำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ภายในสำนวน เป็นต้น

(4) ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนกับสำนวนไทย เพื่อทำให้เข้าใจถึงความเหมือนและความต่างในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจในทัศนคติและวัฒนธรรมของคนจีนได้ดีขึ้น

2) งานวิจัยเกี่ยวกับมั่วเต้าจู้ซือ

มั่วเต้าจู้ซือจัดเป็นวรรณกรรมที่แต่งได้ยอดเยี่ยมและประณีต ดังนั้น การศึกษาในเชิงวรรณศิลป์จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ผู้คนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก แง่มุมที่ศึกษาได้แก่ การวิเคราะห์ตัวละคร การเล่าเรื่อง เป็นต้น ดังเช่น Wu (2020) ได้ศึกษาเอกลักษณ์การประพันธ์นวนิยายเรื่อง “มั่วเต้าจู้ซือ” ได้กล่าวว่า นวนิยายเรื่องมั่วเต้าจู้ซือประสบความสำเร็จในการสร้างภาพลักษณ์ของ “จักรพรรดิเหยา” ซึ่งได้ขุดคุ้ยประเด็นเรื่องการแก้แค้นอย่างลึกซึ้ง ผู้เขียนได้ไตร่ตรองถึงสภาพที่ตลกโปกฮาทางจิตวิญญาณของผู้คน เสียดยอย่างเผ็ดร้อนและวิจารณ์อย่างรุนแรงเกี่ยวกับปัญหาทางสังคมของอำนาจที่ป่าเถื่อน ซึ่งความสำเร็จของมั่วเต้าจู้ซือถือเป็นกระจุกเงาสำหรับการสร้างนวนิยายออนไลน์ในปัจจุบัน เพราะการมุ่งไปที่ผู้อ่านและการมุ่งไปที่ความเป็นจริงทางสังคมเท่านั้นที่จะสามารถปลูกเร้าจิตวิญญาณของผู้อ่านได้ เช่นเดียวกันกับ Wanmeilunwenwang (2019) ได้ศึกษาความงดงามศิลปะในปรมาจารย์ลัทธิมาร เส้นที่ศิลป์แห่งนวนิยายทางอินเทอร์เน็ต “มั่วเต้าจู้ซือ” ได้กล่าวว่าเรื่องมั่วเต้าจู้ซือไม่ได้บรรยายถึงเรื่องของจริยธรรม แต่การเล่าเรื่องของผู้เขียนและการอ่านของผู้่านนั้นเกี่ยวกับจริยธรรม เรื่องราวสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของผู้เขียนเกี่ยวกับจริยธรรมของผู้คนที่ไปมาหาสู่กัน ในขณะเดียวกันก็กระตุ้นปฏิกิริยาทางจริยธรรมภายในของผู้อ่าน การเล่าเรื่องของผู้เขียนทำให้เรื่องราวมีจริยธรรม ซึ่งสร้างผู้อ่านที่รักเรื่องราวและผู้อ่านที่เกลียดชังเรื่องราว การเล่าเรื่องของมั่วเต้าจู้ซือส่วนใหญ่เกี่ยวกับเว่ยอู่เซียนผู้ซึ่งสาบานว่าจะลงโทษความชั่วร้ายและช่วยเหลือความยุติธรรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวคิดการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis Approach) เพื่ออธิบายความคล้ายคลึงและความแตกต่างในด้านเนื้อหาในสำนวนไทยและสำนวนจีน

ชั้นรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยรวบรวมสำนวนจีนจากหนังสือมั่วเต้าจู้ซือ เล่มที่ 1 จำนวน 332 สำนวน โดยใช้พจนานุกรมภาษาจีน (汉语大辞典 hànyǔdàcídiǎn) ในการตรวจสอบสำนวนจีน และหนังสือปรมาจารย์ลัทธิมาร เล่มที่ 1 จำนวน 13 สำนวน โดยใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ในการตรวจสอบสำนวนไทย

2) ศึกษาโครงสร้าง-รูปแบบและความหมายของสำนวนจีนและสำนวนไทย

ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

1) ผู้วิจัยนำสำนวนจีนมาแยกเป็นกลุ่ม ๆ โดยแบ่งเป็น 7 ประเภทหลัก ได้แก่ โครงสร้างภาคประธาน-ภาคแสดง โครงสร้างกริยา-กรรม โครงสร้างคำสองหน้าที่ โครงสร้างคู่ขนาน โครงสร้างหน่วยหลัก-หน่วยขยาย โครงสร้างกริยาเรียง และโครงสร้างประโยคเชิงซ้อนต่างระดับเพื่อนำมาวิเคราะห์หาโครงสร้างทางไวยากรณ์และเจตนาของการใช้ความหมายในสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู้ซือ โดยผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เจตนาการใช้สำนวนของ Wanichviriya and Thongaim (2020) มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์เจตนาการใช้สำนวนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู้ซือ โดยแยกจากการเลือกจากสำนวนที่ใช้เหมือนสำนวนไทย สำนวนที่เด่นแปลกจากสำนวนไทย สำนวนที่มาจากประวัติศาสตร์ สำนวนที่มาจากงานวรรณกรรมซึ่งมีจำนวนที่ไม่เท่ากัน เพื่อหาความแตกต่างของรูปแบบโครงสร้างวลีและประโยคของสำนวนจีน

2) ผู้วิจัยนำสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู้ซือกับปรมาจารย์ลัทธิมารมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกัน

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยรวบรวมสำนวนจีนจากหนังสือมั่วเต้าจู้ซือ เล่มที่ 1 จำนวน 332 สำนวน โดยใช้พจนานุกรมภาษาจีน (汉语大辞典 hànyǔdàcídiǎn) ในการตรวจสอบสำนวนจีน จากการศึกษาสำนวนจีนในมั่วเต้าจู้ซือพบว่า มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่หลากหลาย เช่น จำนวนคำและรูปแบบโครงสร้าง และเมื่อนำหลักเกณฑ์โครงสร้างทางไวยากรณ์มาวิเคราะห์สำนวนจีนในมั่วเต้าจู้ซือพบว่าสามารถจัดประเภทได้ 7 ประเภท ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนสำนวนจีนที่พบจากหนังสือมั่วเต้าจู้ซือเล่มที่ 1 ตรวจสอบโดยใช้พจนานุกรมภาษาจีน (汉语大辞典 hànyǔdàcídiǎn)

ประเภทสำนวน	จำนวนสำนวน
1. โครงสร้างภาคประธาน-ภาคแสดง	
1.1 โครงสร้างประธาน-กริยา	36
1.2 โครงสร้างประธาน-กริยา-กรรม	16
1.3 โครงสร้างประธาน-กริยา-หน่วยเสริม	8
2. โครงสร้างกริยา-กรรม	4
3. โครงสร้างกริยาเรียง	5
4. โครงสร้างคำสองหน้าที่	2

ตาราง 1 (ต่อ)

ประเภทสำนวน	จำนวนสำนวน
5. โครงสร้างหน่วยหลัก-หน่วยขยาย	
5.1 โครงสร้างหน่วยขยาย-นาม	9
5.2 โครงสร้างหน่วยขยาย-กริยา	29
5.3 โครงสร้างกริยา-หน่วยเสริม	42
6. โครงสร้างคู่ขนาน	
6.1 โครงสร้างคำคู่ขนาน	62
6.2 โครงสร้างประธาน-กริยาคู่ขนาน	24
6.3 โครงสร้างกริยา-กรรมคู่ขนาน	24
6.4 โครงสร้างหน่วยขยาย-นามคู่ขนาน	40
6.5 โครงสร้างหน่วยขยาย-กริยาคู่ขนาน	21
6.6 โครงสร้างกริยา-หน่วยเสริมคู่ขนาน	9
7. ประโยคเชิงซ้อนต่างระดับ	1
รวม	332

1. โครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนจีนในมั่วเต่าจู่ซือ

1.1 โครงสร้างภาคประธาน-ภาคแสดง

โครงสร้างนี้อยู่ในลักษณะของประโยคที่สมบูรณ์ สำนวนนั้นมีสองส่วนประกอบหลักคือ ภาคประธานและภาคแสดง สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อย คือ

1.1.1 โครงสร้างประธาน-กริยา ซึ่งจะประกอบด้วยประธานและกริยา เป็นความสัมพันธ์แบบสิ่งที่ถูกกล่าวถึงและสิ่งที่กล่าวถึง ตัวอย่างเช่น 天理难容 (tiān lǐ nán róng) สำนวนนี้มีความหมายว่า ยากที่สวรรค์จะให้ภัย ใช้กล่าวถึงคนที่ทำสิ่งชั่วช้าและเหมือนจะได้อยู่อย่างสุขสบาย แต่เขาก็รู้สึกรู้ว่าสวรรค์จะไม่ปล่อยเขาไป และเมื่อวิเคราะห์โครงสร้างสำนวนนี้แล้วพบว่า มีคำว่า 天理 (tiān lǐ) ทำหน้าที่ภาคประธาน และ 难容 (nán róng) ทำหน้าที่ภาคแสดง โดยที่ 难 (nán) ทำหน้าที่เป็นคำกริยวิเศษณ์ขยายคำกริยา คำว่า 容 (róng) สำนวนนี้ทำให้เห็นภาพสะท้อนทางคุณธรรมจริยธรรมของชาวจีน หลักคำสอนของศาสนาพุทธที่สั่งสอนให้คนเป็นคนดี มีอิทธิพลต่อการประพจน์ของผู้คนในสังคมจีน

1.1.2 โครงสร้างประธาน-กริยา-กรรม มีลักษณะสำคัญคือ แบ่งสำนวนออกได้เป็นสองส่วน ได้แก่ ภาคประธานและภาคแสดง และในส่วนของภาคแสดงยังสามารถแบ่งออกเป็นกริยาและกรรมได้อีกด้วย ตัวอย่างเช่น 泰山压顶 (tài shān yā dǐng) สำนวนนี้มีความหมายว่า ภูเขาไท่ชานกดอยู่บนศีรษะ ใช้เปรียบเทียบถึงความกดดัน ความเครียด หรือแรงโจมตีมหาศาล โครงสร้างทางไวยากรณ์ของสำนวนนี้มีประธานสองพยางค์คือ 泰山 (tài shān) ส่วนภาคแสดงก็มีสองพยางค์เท่ากัน คือ 压顶 (yā dǐng) โดยภาคแสดงนี้ประกอบด้วยคำกริยา 压 (yā) และกรรมคือคำว่า 顶 (dǐng)

1.1.3 โครงสร้างประธาน-กริยา-หน่วยเสริม ในโครงสร้างนี้จะแบ่งออกเป็นกริยาและหน่วยเสริม ซึ่งหน่วยเสริมจะเป็นตัวบอกลักษณะของผลลัพธ์ของกริยานั้น ซึ่งไม่ใช่กรรมที่เป็นผู้รับการกระทำของกริยาโดยตรง ตัวอย่างเช่น 心急如焚 (xīn jí rú fén) สำนวนนี้มีความหมายว่า ร้อนใจดังถูกไฟเผา เป็นการบรรยายถึงอาการ

ที่ร้อนใจเป็นอย่างมาก เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วพบว่า สำนวนนี้ประกอบด้วยประธานก็คือคำว่า 心 (xīn) จากนั้นก็เป็นกริยาหลักคือคำว่า 急 (jí) ส่วนหน่วยเสริมที่บอกกว่ากริยานั้นเป็นเช่นไรก็คือคำว่า 如焚 (rú fén) สำนวนนี้ทำให้เห็นภาพสะท้อนทางภูมิปัญญาของคนจีนในการใช้ธรรมชาติรอบตัวที่เป็นรูปธรรมมาเปรียบเทียบ เพื่อถ่ายทอดความหมายของสิ่งที่เป็นามธรรม

1.2 โครงสร้างกริยา-กรรม ในโครงสร้างนี้จะประกอบด้วยสองส่วนหลัก ได้แก่ กริยาและกรรม โดยที่ทั้งกริยาและกรรมอาจมีหน่วยขยายด้านหน้าได้ ตัวอย่างเช่น 露出马脚 (lù chū mǎ jiǎo) สำนวนนี้ใช้เปรียบเทียบการเปิดเผยความจริงที่ซ่อนอยู่หรือเปิดเผยเรื่องราวภายในโดยไม่ได้ตั้งใจ จากการวิเคราะห์สำนวนนี้จะพบว่าประกอบด้วยคำกริยาคือคำว่า 露出 (lù chū) และกรรมคือคำว่า 马脚 (mǎ jiǎo) อันเกิดจากค่านามหลักคำว่า 脚 (jiǎo) ขยายด้วยคำว่า 马 (mǎ) ที่อยู่ด้านหน้า

1.3 โครงสร้างกริยาเรียง ในโครงสร้างสำนวนนี้จะประกอบด้วยกริยาวลีเชื่อมกันตั้งแต่สองวลีขึ้นไป และการเรียงลำดับของกริยาวลีที่เกิดขึ้นมีลำดับขั้นตอน ซึ่งกริยาวลีด้านหน้าจะเกิดขึ้นก่อนแล้วจึงเกิดกริยาวลีด้านหลังตามมา โดยไม่สามารถสลับตำแหน่งกันได้ ไม่เช่นนั้นแล้วอาจจะทำให้เกิดการยากแก่การเข้าใจได้ ตัวอย่างเช่น 守株待兔 (shǒu zhū dài tù) สำนวนนี้มีความหมายว่า เฝ้าตอรอกระต่าย ใช้เปรียบเทียบถึงคนที่ไม่คิดที่จะลงแรงหรือพยายามทำงานแต่กลับหวังที่จะได้ผล เป็นนิทานสุภาษิตจีนเล่าถึงสมัยซึ่งมีชาวนาที่ไม่ลงมือทำอะไรไถนาเอาแต่นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนตอไม้เพื่อจะได้นำกลับไปประกอบอาหาร อุปมาถึงคนที่นั่งรอให้โชคลาภลอยมาโดยไม่คิดจะลงมือทำอะไร ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของชาวจีนและการประกอบอาชีพของชาวจีน เมื่อวิเคราะห์จากโครงสร้างสำนวนแล้ว 守株 (shǒu zhū) เป็นกลุ่มวลีแรกที่เกิดจากคำกริยา คำว่า 守 (shǒu) และกรรมคือคำว่า 株 (zhū) ซึ่งหมายถึงการเฝ้าตอไม้ ส่วนกริยาวลีหลัง 待兔 (dài tù) เกิดจากคำกริยาคำว่า 待 (dài) และกรรมคือ คำว่า 兔 (tù) หมายถึง รอกระต่าย จากตัวอย่างนี้จะเห็นการกระทำที่ชัดเจนว่านั่งเฝ้าตอไม้เพื่อให้กระต่ายวิ่งมาหา

1.4 โครงสร้างคำสองหน้าที่ สำนวนในโครงสร้างนี้จะมีกริยาตัวแรกเป็นกริยาหลักและมีกรรม ซึ่งกรรมนั้นยังทำหน้าที่เป็นประธานของกริยาตัวที่สองอีกด้วย ตัวอย่างเช่น 放虎归山 (fàng hǔ guī shān) สำนวนนี้มีความหมายว่า ปล่อยเสือเข้าป่า ใช้เปรียบเทียบหมายถึงการที่ปล่อยตัวศัตรูไปแล้วศัตรูจักชักนำภพภัยอันใหญ่หลวงมาในภายหลัง สำนวนนี้ประกอบด้วยสองกริยาวลี กริยาวลีด้านหน้า 放虎 (fàng hǔ) ประกอบด้วย 放 (fàng) เป็นคำกริยา และ 虎 (hǔ) เป็นกรรม ส่วนกริยาวลีด้านหลัง 归山 (guī shān) ประกอบด้วย 归 (guī) เป็นคำกริยา และ 山 (shān) เป็นกรรม ซึ่งคำสองหน้าที่ในที่นี้คือคำว่า 虎 (hǔ) ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยาหน้าและทำหน้าที่เป็นประธานของกริยาด้านหลังในเวลาเดียวกัน

1.5 โครงสร้างหน่วยหลัก-หน่วยขยาย

ในโครงสร้างหน่วยหลัก-หน่วยขยายพบว่า หน่วยหลักจะเป็นแกนสำคัญของโครงสร้าง ส่วนหน่วยขยายเป็นแค่ส่วนขยายความที่ทำให้เห็นภาพของหน่วยหลักชัดเจนยิ่งขึ้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทย่อยคือ

1.5.1 โครงสร้างหน่วยขยาย-นาม ในโครงสร้างนี้มีหน่วยหลักเป็นค่านามหรือนามวลี และจะมีหน่วยขยายอยู่ด้านหน้าตัวอย่างเช่น 断袖之癖 (duàn xiù zhī pǐ) สำนวนนี้มีความหมายว่า พิศواسจนตัดแขนเสื้อ โดยเป็นตำนานของชายรักชายของฮ่องเต้ฮั่นฮุ่ยตี้ ซึ่งเป็นฮ่องเต้ในประวัติศาสตร์จีน มีการบันทึกไว้ว่าเป็นผู้รักร่วมเพศกับชายหนุ่มนามว่า ต่งเสียน (董贤 Dǒng xián) จนเป็นที่มาของคำว่า พิศواسตัดแขนเสื้อ หมายถึงคนรักร่วมเพศซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของการรักเพศเดียวกันของคนจีน เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์จะพบว่า หน่วยหลักจะเป็นค่านามหนึ่งพยางค์คือคำว่า 癖 (pǐ) และมีคำว่า 断袖 (duàn xiù) เป็นหน่วยขยาย โดยเป็นกริยาวลีโครงสร้างกริยา-กรรม โดยมีคำว่า 断 (duàn) เป็นกริยา และมีคำว่า 袖 (xiù) เป็นกรรม ส่วนคำว่า 之 (zhī) เป็นคำช่วยโครงสร้างเพื่อเชื่อมระหว่างหน่วยหลักและหน่วยขยาย

1.5.2 โครงสร้างหน่วยขยาย-กริยา โครงสร้างนี้จะประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยที่หน่วยหลักจะเป็นกริยาวลีซึ่งจะวางไว้ด้านหลังของหน่วยขยาย ตัวอย่างเช่น 雪上加霜 (xuě shàng jiā shuāng)

สำนวนนี้มีความหมายว่า เหน้าค้างแข็งเพิ่มลงในหิมะ ใช้เปรียบเทียบถึงการเกิดภัยพิบัติอย่างต่อเนื่องและความเสียหายนั้นก็มีแต่จะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ หรือสามารถแปลได้ว่า เควาะห์ห้ำกรรมชัด เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วพบว่า หน่วยหลักของสำนวนนี้เป็นกริยาลี โดยมีโครงสร้างเป็นกริยา-กรรม คือคำว่า 加霜 (jiā shuāng) มีคำว่า 加 (jiā) เป็นกริยา และคำว่า 霜 (shuāng) เป็นกรรม ส่วนหน่วยขยายด้านหน้าเป็นนามวลีในโครงสร้างหน่วยขยาย-คำนาม ซึ่งประกอบด้วยคำนามบอกสถานที่คือคำว่า 上 (shàng) และขยายด้วยคำนามคำว่า 雪 (xuě)

1.5.3 โครงสร้างกริยา-หน่วยเสริม โครงสร้างนี้ประกอบด้วย หน่วยหลักและหน่วยเสริม โดยโครงสร้างนี้จะมีหน่วยเสริมขยายอยู่ด้านหลังหน่วยหลัก ตัวอย่างเช่น 冷若冰霜 (lěng ruò bīng shuāng) สำนวนนี้มีความหมายว่า เย็นชาดุจน้ำแข็ง ใช้เปรียบเทียบกับคนที่ไร้ความรู้สึก เยือกเย็นราวกับน้ำแข็ง นอกจากนี้ ยังใช้เปรียบเทียบกับคนที่ทำทางเคร่งขรึมและไม่สามารถเข้าถึงได้ เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วพบว่า ส่วนหลักคือคำว่า 冷 (lěng) ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ และหน่วยเสริมคือ 若冰霜 (ruò bīng shuāng) ซึ่งเป็นบุพบทลี ประกอบขึ้นจากคำบุพบท 若 (ruò) และคำนาม 冰霜 (bīng shuāng)

1.6 โครงสร้างคู่ขนาน สามารถแบ่งออกได้เป็น 6 ประเภทย่อย คือ

1.6.1 โครงสร้างคำคู่ขนาน ในโครงสร้างนี้มักจะเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือตรงข้ามกันมาวางคู่ขนานกัน หรือไม่ก็นำคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันมาวางเรียงกันเพื่อบอกความหมาย หรือไม่ก็ใช้คำซ้ำเพื่อเน้นความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างสำนวนได้แก่ 疯疯癫癫 (fēng fēng diān diān) สำนวนนี้มีความหมายว่า บ้าไม่เต็มบาท ใช้อธิบายลักษณะของความวิกลจริต และมักใช้อธิบายถึงคำพูดหรือการกระทำที่ตื่นเต้นเกินกว่าเหตุ และทำที่ที่ผิดปกติ เมื่อดูจากโครงสร้างจะพบว่าสำนวนนี้เป็นโครงสร้างคู่ขนาน แบ่งได้เป็นสองส่วนได้แก่ 疯疯 (fēng fēng) และ 癫癫 (diān diān) ซึ่งทั้งสองส่วนเกิดจากการซ้ำคำพยางค์เดียวกันทั้งคู่ และในภาษาจีนก็มีการใช้คำว่า 疯癫 (fēng diān) เป็นคำคุณศัพท์ที่มีความหมายเดียวกันอยู่แล้วด้วย และ 风花雪月 (fēng huā xuě yuè) สำนวนนี้มีความหมายว่า หิมะจันทราวยุบยพวา เป็นการบรรยายถึงทิวทัศน์ธรรมชาติที่อธิบายไว้ในบทกวีเก่า และยังหมายถึงเรื่องราวของความรักที่มัวโลภีย์ โครงสร้างนี้เกิดจากคำสี่คำประกอบกัน ได้แก่ คำว่า 风 (fēng) แปลว่า ลม 花 (huā) แปลว่า ดอกไม้ 雪 (xuě) แปลว่า หิมะ และ 月 (yuè) แปลว่า พระจันทร์ ซึ่งคำทั้งสี่นี้เรียงกันอยู่โดยมีความสัมพันธ์แบบคู่ขนาน ซึ่งเป็นลักษณะที่บอกกล่าวโดยรวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายในขอบเขตเดียวกัน

1.6.2 โครงสร้างประธาน-กริยาคู่ขนาน โครงสร้างนี้ประกอบด้วยสองหน่วยหลัก ซึ่งแต่ละส่วนมีโครงสร้างเป็นประธาน-กริยาเหมือนกัน โดยที่กริยานั้นไม่มีกรรมหรือหน่วยเสริมตามหลัง ตัวอย่างเช่น 飞飞跳跳 (fēi fēi tiào tiào) สำนวนนี้มีความหมายว่า พูโกให้บิน พูสุนัขให้กระโดดไปมา ใช้อธิบายถึงความตื่นตระหนกจนเกิดความอลหม่าน สำนวนนี้โครงสร้างคู่ขนานที่ประกอบด้วยหน่วยหลักสองส่วนคือ 飞飞 (fēi fēi) และ 跳跳 (tiào tiào) ซึ่งหน่วยหลักอยู่ในโครงสร้างประธาน-ภาคแสดง ซึ่งประธานก็คือคำนามคำว่า 飞 (fēi) และ 跳 (tiào) และภาคแสดงเป็นคำคุณศัพท์ก็คือคำว่า 飞 (fēi) และ 跳 (tiào)

1.6.3 โครงสร้างกริยา-กรรมคู่ขนาน โครงสร้างนี้มีโครงสร้างกริยา-กรรมเหมือนกันและประกอบด้วยสองส่วนหลักที่มีลักษณะสมมาตร มีจำนวนพยางค์เท่ากัน ตัวอย่างเช่น 移山倒海 (yí shān dǎo hǎi) สำนวนนี้มีความหมายว่า พลิกฟ้าถล่มปฐพี เคลื่อนภูผาคว่ำสมุทร มีพลังอันมหัศจรรย์ที่สามารถเคลื่อนย้ายภูเขาและทะเลได้ เป็นการเปรียบเทียบถึงอำนาจที่ทรงพลัง เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างแล้วพบว่า หน่วยหลักทั้งสองอยู่ในโครงสร้างคู่ขนาน และอยู่ในโครงสร้างกริยา-กรรม ประกอบขึ้นจากคำกริยาคือคำว่า 移 (yí) กับ 倒 (dǎo) และกรรมที่เป็นคำนามคือคำว่า 山 (shān) กับ 海 (hǎi)

1.6.4 โครงสร้างหน่วยขยาย-นามคู่ขนาน ในโครงสร้างนี้จะประกอบด้วยนามวลีสองวลีที่มีความสัมพันธ์แบบคู่ขนานกัน ซึ่งนามวลีอยู่ในโครงสร้างหน่วยขยาย-คำนาม และสำนวนที่พบก็จะเป็นสำนวนที่มีสี่พยางค์ ตัวอย่างเช่น 七嘴八舌 (qī zuǐ bā shé) สำนวนนี้มีความหมายว่า แย่งกันพูดจนฟังไม่ได้ศัพท์ แต่ละคนต่างแย่งกันพูด และเมื่อวิเคราะห์โครงสร้างนี้แล้วก็พบว่า สำนวนนี้เป็นนามวลีสองวลี ซึ่งคำนามหลักคือคำว่า 嘴 (zuǐ)

และ 舌 (shé) ซึ่งคำทั้งสองคำนี้ก็ใช้อยู่บนใบหน้าเหมือนกันหมายถึงปากเช่นเดียวกัน ส่วนหน่วยขยายคำว่า 七 (qī) และ 八 (bā) ก็ถือเป็นตัวเลขเหมือนกัน

1.6.5 โครงสร้างหน่วยขยาย-กริยาคู่ขนาน ในโครงสร้างนี้ประกอบด้วยสองหน่วยหลักที่สัมพันธ์กันแบบคู่ขนาน ในส่วนหลักทั้งสองจะอยู่ในรูปของกริยาวิเศษณ์ และสำนวนที่พบก็จะเป็นสำนวนที่มีสี่พยางค์ ตัวอย่างเช่น 东游西逛 (dōng yóu xī guàng) สำนวนนี้มีความหมายว่า เดินเที่ยวเตร่ แสดงถึงอาการที่ไม่มีอะไรทำเตร็ดเตร่ไปทั่ว เมื่อวิเคราะห์โครงสร้างนี้แล้วก็พบว่ากริยาวิเศษณ์ทั้งสองที่อยู่ในสำนวนนี้อยู่ในโครงสร้างหน่วยขยาย-คำกริยา มีกริยาคือคำว่า 游 (yóu) และ 逛 (guàng) และมีหน่วยขยายคือคำว่า 东 (dōng) และ 西 (xī) ซึ่งคำกริยานี้มีความหมายเดียวกันแต่คำขยายเป็นคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน

1.6.6 โครงสร้างกริยา-หน่วยเสริมคู่ขนาน โครงสร้างแต่ละส่วนจะเป็นกริยาวิเศษณ์ที่ประกอบด้วยกริยาและหน่วยเสริม อาจมีสำนวนที่กริยามีกรรมตามหลัง ตัวอย่างเช่น 颠三倒四 (diān sān dǎo sì) มีความหมายว่า คำพูดหรือการกระทำที่สับสนวุ่นวาย สำนวนนี้ประกอบด้วยสองส่วนที่ขยายคือ 颠三 (diān sān) และ 倒四 (dǎo sì) แต่ละส่วนประกอบด้วยกริยาคือ 颠 (diān) และ 倒 (dǎo) และหน่วยเสริมคือ 三 (sān) และ 四 (sì) ตามลำดับ

1.7 ประโยคเชิงซ้อนต่างระดับ ประโยคชนิดนี้อ่อนโยนส่วนหลังคืออนุประโยคหลักมีความหมายที่ตรงข้ามกับอนุประโยคส่วนหน้า มีความสัมพันธ์แบบหักมุม ตัวอย่างสำนวนได้แก่ 福无双至, 祸不单行 (fú wú shuāng zhì huò bù dān xíng) มีที่มาจาก 明•施耐庵《水浒传》(Míng•shī nài ān “shuǐ hǔ quán chuán”) มีความหมายว่า โชคดีไม่มาแบบต่อเนื่อง แต่โชคร้ายกลับมามากอย่างไม่ขาดสาย

2. การเปรียบเทียบสำนวนจีนในมั่วเต้าจู้ซือกับปรมาจารย์ลัทธิมาร

2.1 ลักษณะการแปลสำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู้ซือสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทหลัก ได้แก่ สำนวนที่แปลและสำนวนที่ไม่ได้แปล ดังต่อไปนี้

2.1.1 สำนวนที่แปล

สำนวนที่แปล หมายถึง สำนวนจีนในต้นฉบับที่ปรากฏในเนื้อความที่เทียบเคียงได้และอยู่ในตำแหน่งเดียวกันในฉบับแปล และจากการวิเคราะห์ยังสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภทย่อย ดังนี้

2.1.1.1 การแปลแบบถอดความ

การแปลแบบถอดความเป็นการแปลสำนวนจีนโดยยึดความหมายเป็นหลัก ซึ่งคำแปลที่ปรากฏมีความหมายตรงกับความหมายของสำนวนจีนและไม่ได้เป็นสำนวนไทย ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่าสามารถแบ่งเป็นรูปแบบย่อยอีก 2 ประเภท คือ ถอดความตามตัวอักษร ตัวอย่างสำนวนคือ

(ต้นฉบับ) 魏无羡自诩是怜香惜玉之人, 见状挪了挪窝, 挪出一片地, 去折腾那头驴子。(Wèiwúxiàn zì xǔ shì lián xiāng xī yù zhī rén, jiàn zhuàng nuó le nuó wō, nuó chū yī piàn de, qù zhēteng nà tóu lúzi.)

(ฉบับแปล) แต่ไหนแต่ไร เว่ยอู่เซียนโอ้อวดว่าตนเป็นผู้รักหยกถนอมบุปผา ครั้นหันไปเห็นนางก็ขยับเว้นที่ให้พร้อมดั่งเจ้าลามาด้วย

สำนวน 怜香惜玉 (lián xiāng xī yù) หมายถึง ผู้ชายที่ดูแลเอาใจใส่ผู้หญิง ผู้แปลแปลว่า “รักหยกถนอมบุปผา” มีที่มาจาก 《柳毅传书》(Liǔyì chuán shū) สำนวนนี้เป็นการแปลแบบถอดความตามตัวอักษรตรงตัวตามรูปความหมายของคำศัพท์ โดย 怜 (lián) หมายถึง รัก 香 (xiāng) หมายถึง ของที่มีกลิ่นหอม (ดอกไม้) 惜 (xī) หมายถึง ทะนุถนอม 玉 (yù) หมายถึง หยก ซึ่งการแปลเช่นนี้อาจทำให้คนอ่านชาวไทยไม่ค่อยเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ อันสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของคนจีนในยุคโบราณ

นอกจากนี้แล้วยังมีการถอดความแบบสื่อความหมาย ตัวอย่างสำนวนคือ

(ต้นฉบับ) 你儿贵庚? 今年十七该有了吧, 还是个‘孩子’? 几岁的孩子还听不懂人

话? 昨日再三叮嘱不要动阵内任何东西不要靠近西院, 你儿半夜出门偷鸡摸狗, 怪我? 怪他? 怪他们? (Nǐ ér guì gēng? Jīnnián shíqī gāi yǒu le ba, hài shì gè ‘háizi’? Jǐ suì de hái zǐ hái tīng bù dòng rén huà? Zuórì zàisān dīngzhǔ búyào dòng zhèn nèi rènhe dōngxī búyào kàojin xī yuàn, nǐ ér bànyè chūmén tōu jī mō gǒu, guài wǒ? guài tā? guài tāmen?)

(ฉบับแปล) “ลูกชายเจ้าอายุเท่าไร ปีนี้สิบเจ็ดแล้วกระมัง ยังจะเรียกว่า ‘เด็ก’ อยู่อีกหรื นี่เป็นเด็กก็ขบขันถึงยังฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง เมื่อวานพวกเขาก็กำซัปป้าแล้วย้าอีกไม่ใช่หรือว่า อย่าเข้าใกล้ลานตะวันตกห้ามแตะต้องสิ่งของใด ๆ ในค่ายกล แต่ลูกชายเจ้ากลับแอบออกมาทำลับ ๆ ล่อ ๆ กลางดึก ควรโทษข้าหรือลูกชายเจ้ากันแน่”

สำนวน 偷鸡摸狗 (tōu jī mō gǒu) มีที่มาจาก 《水浒传》(shuǐ hǔ quán chuán) หากแปลตามตัวอักษรจะสามารถแปลได้ว่า ชุมนดูไก่คลำหาหมา ความหมายโดยนัยก็คือมีพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์ไม่ตรงไปตรงมา หากสำนวนนี้แปลว่าชุมนดูไก่คลำหาหมา ก็ย่อมเป็นที่เข้าใจว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่ตรงไปตรงมา แต่ผู้แปลเลือกที่จะไม่แปลตามตัวอักษร อาจเพราะกลัวว่าผู้อ่านชาวไทยจะไม่เข้าใจ จึงเลือกถอดความแบบสื่อความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านชาวไทยเข้าใจความหมายได้ลึกซึ้งขึ้น โดยในสำนวนนี้มีการนำพฤติกรรมสัตว์มาใช้ในสำนวนที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตและลักษณะนิสัยของชาวจีนอีกด้วย

2.1.1.2 การแปลแบบนำสำนวนไทยมาเทียบเคียง

การแปลแบบการนำสำนวนไทยมาเทียบเคียง หมายถึง การแปลสำนวนจีนโดยการนำสำนวนไทยมาแปลเทียบเคียงกับสำนวนจีน ในการแปลเช่นนี้ผู้แปลจะต้องเข้าใจทั้งภาษาไทยและภาษาจีนเป็นอย่างดี ซึ่งบางครั้งจะมีความหมายแฝงและไม่ตรงตามตัวอักษร และในแต่ละสำนวนก็มีความหมายแฝงที่ลึกซึ้งต่างกันด้วย ตัวอย่างสำนวนคือ

(ต้นฉบับ) 那张永远都写满傲慢和嘲讽、满面阴霾的脸, 仿佛每一处都鲜明了起来, 竟让人难以判断, 到底是咬牙切齿, 是恨入骨髓. 还是欣喜若狂。(Nà zhāng yǒng yuǎn dōu xiě mǎn àomàn hé cháofèng, mǎnmiàn yīn mái de liǎn, fǎngfú měi yī chù dōu xiānmíng le qǐ lái, jìng ràng rén nányǐ pànduàn, dàodī shì yǎo yáqiè chǐ, shì hèn rù gǔsuǐ... háishì xīn xǐ ruò kuáng.)

(ฉบับแปล) ใบหน้าเต็มไปด้วยความหยิ่งทะนงเย้ยหยัน ทั้งยังมีสีหน้าอึมครึมตลอดเวลา เวลาเินดูเหมือนทุกส่วนจะมีสีสั่นขึ้น แต่กลับตัดสินใจได้ว่าแท้จริงแล้วเจ้าตัวกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธหรือเกลียดชังจนเข้ากระดูกดำหรือว่าดีใจแทบคลั่ง

สำนวน 恨入骨髓 (hèn rù gǔ suǐ) หากแปลตามตัวอักษรจะสามารถแปลได้ว่า เกลียดเข้ากระดูก มีความหมายว่าเกลียดมากที่สุด ส่วนสำนวนไทย เกลียดเข้ากระดูกดำ มีความหมายว่าเกลียดมากที่สุด ซึ่งทั้งสองสำนวนมีความหมายที่เหมือนกัน

2.1.1.3 การแปลแบบเอาเนื้อความอื่นมาแทน

การแปลแบบเอาเนื้อความอื่นมาแทน หมายถึง ในการแปลสำนวนจีนนั้น ผู้แปลไม่ได้แปลสำนวนตามความหมาย ทั้งในแบบการแปลแบบถอดความและแปลแบบเอาสำนวนมาเทียบเคียง แต่ผู้แปลนำเอาเนื้อความอื่นมาแทนที่ ตัวอย่างสำนวนคือ

(ต้นฉบับ) 蓝启仁在上面讲学的时候, 蓝忘机坐得笔直得犹如铜墙铁壁, 他就在后面要么睡得昏天黑地, 要么乱涂胡写, 除了偶尔会被蓝忘机突然举手截住他扔给别人的纸团, 可说是个风水宝地。(Lán qǐrén zài shàngmiàn jiǎng xué de shíhòu, Lán wàngjī zuò de bǐzhí de yóu rú tong qiáng tiě bì, tā jiù zài hòumiàn yàome shuì de hūn tiān hēi dì, yàome luàn tú hú xiě, chule ǒu’er huì bèi Lán wàngjī tūrán jǔ shǒu jié zhù tā zhì gěi biérén de zhǐ tuán, kě shuō shì gè fēng shuǐ bǎo dì.)

(ฉบับแปล) ตอนหลานฉีเหรินสอนอยู่ด้านหน้า หลานวังจิ้งตัวตรงแหงนคอกำแพงเหล็ก เว่ยอู่เขียน จิ้งแอบลับได้เต็มที่ หรือไม่ก็ขีดเขียนวาดภาพไปเรื่อยเปื่อย ยกเว้นเรื่องที่บางครั้งบางคราวโดนหลานวังจิ้งมือ สะกิดก่อนกระดากที่เขาไปใส่คนอื่นแบบกะทันหันก็นับว่าตำแหน่งนี้เป็นทำเลทอง

สำนวน 昏天黑地 (hūn tiān hēi dì) มีที่มาจาก 《刻拍案惊奇》(kè pāi'àn jīng qí) มีความหมายว่า ท้องฟ้าที่มืดมิด และยังหมายถึงสังคมที่มืดมิดและวุ่นวายอีกด้วย นอกจากนี้แล้วก็สามารถแปลได้ว่า สะลึมสะลือ งงววย ในต้นฉบับต้องการแสดงให้เห็นว่าเว่ยอู่เขียนนอนหลับอย่างสะลึมสะลือไม่ค่อยมีสติ แต่ในฉบับแปลกลับแปลว่า “นอนหลับได้เต็มที่” ซึ่งมีความหมายต่างกัน

2.1.2 สำนวนที่ไม่แปล

สำนวนที่ไม่แปล หมายถึง สำนวนจีนที่ปรากฏในมั่วเต้าจู้ซือ แต่ไม่ปรากฏในปรมาจารย์ลัทธิมาร ตัวอย่างสำนวนคือ

(ต้นฉบับ) 这时，一旁有好事的观战者终于插嘴了。他干咳道：“江宗主有所不知啊，这个莫玄羽呢，是那个金家的...咳，曾经是金家的一名外姓门生。但因为修习不甚上心，灵力低微，再加上有那个...断袖之癖，骚扰同修，就被赶出了兰陵金氏。(Zhè shí, yī páng yǒu hǎoshì de guānzhàn zhě zhōngyú chā zuǐ le. Tā gānké dào: “Jiāng zōngzhǔ yǒu suǒ bùzhī a, zhège Mò xuányǔ ne, shì nàgè jīn jiā de...hāi, céng jīng shì jīn jiā de yī míng wàixìng ménshēng. dàn yīnwèi xiū xí bù shèn shàng xīn, líng lì dī wéi, zài jiā shàng yǒu nàgè...duàn xiù zhī pǐ, sāorǎo tóng xiū, jiù bèi gǎn chū le lán líng jīn shì.)

(ฉบับแปล) ในเวลานี้เอง ในที่สุดผู้อยู่ในเหตุการณ์ก็สอดปากเข้ามา เขาระแอมแหม้ง ๆ ที่หนึ่งแล้ว กล่าวว่ “ประมุขเจียงท่านคงไม่ทันสังเกตหรืออาจไม่ทราบ ไม่เสียนอวีผู้นี้เป็น...อะแหม้ม เคยเป็นศิษย์นอกสกุล ของสกุลจินแห่งหลานหลิง แต่เพราะพลังปราณต่ำ ไม่ขยันบำเพ็ญเพียร และยังมีเรื่องนั้น...ที่เขาต่อแยะศิษย์ร่วม สำนักคนอื่น ๆ จึงถูกขับออกจากสกุลจิน”

สำนวน 断袖之癖 (duàn xiù zhī pǐ) มีความหมายว่า พิศวาสจนตัดแขนเสื้อ มีที่มาจาก 《汉书·董贤传》(Hàn shū·dǒngxián zhuàn) ใช้เปรียบเปรยกับผู้ชายที่มีรสนิยมรักเพศเดียวกัน เป็นตำนานชายรักชาย ของฮ่องเต้ฮั่นฮวนตี้ ซึ่งเป็นฮ่องเต้ในประวัติศาสตร์จีนมีการบันทึกไว้ว่า เป็นผู้รักร่วมเพศกับชายหนุ่มนามว่า ต่งเสียน (董贤 dǒngxián) จนเป็นที่มาของคำว่า พิศวาสตัดแขนเสื้อ สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของคนจีนในยุคโบราณ สำนวนนี้ถูกแปลข้ามไปแต่เนื้อความทั้งส่วนหน้าและส่วนหลังยังอยู่ครบ อาจเป็นไปได้ว่าผู้แปลเห็นว่าผู้อ่านรู้ อยู่แล้วว่าไม่เสียนอวีเป็นผู้ชายที่มีรสนิยมรักเพศเดียวกัน เพราะได้กล่าวไปในบทก่อนหน้านี้แล้ว และจากข้อความ ที่กล่าวว่า “ต่อแยะศิษย์ร่วมสำนักคนอื่น ๆ” ก็พูดเป็นนัยว่าเขารักเพศเดียวกัน

2.2 สำนวนไทยที่แปลมาจากข้อความที่ไม่ใช่สำนวนจีน

ในปรมาจารย์ลัทธิมารยังปรากฏสำนวนไทยในลักษณะนี้ ซึ่งผู้แปลเพิ่มเข้าไปเพื่อให้เข้าใจความหมาย ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างสำนวนคือ

(ต้นฉบับ) 魏无羡道：“多半是在想怎么揪我们的错。”

江澄道：“错。不是‘我们’，是‘我’。我看他盯的多半就是你一个人。”

魏无羡道：“嘿。等着。看我回来怎么收拾他。”

江澄道：“你不是嫌他闷，嫌他没意思？那你就少去撩拨他。老虎嘴上拔须，太岁头上动土，整日里作死。”

Wèi wúxiàn dào: “Duōbàn shì zài xiǎng zěnmē jiū wǒmen de cuò.”

Jiāngchéng dào: “Cuò. Bùshì ‘wǒmen’, shì ‘wǒ’. Wǒ kàn tā dīng de duōbàn jiùshì nǐ yīgè rén.”

Wèi wúxiàn dào: “Hēi. Dēngzhe. Kàn wǒ huílái zěnmē shōushí tā.”

Jiāngchéng dào: “Nǐ búshì xián tā mèn, xián tā méiyìsi? Nà nǐ jiù shǎo qù liáobō tā. Lǎohǔ zuǐ shàng bá xū, tàisui tóu shàng dòngtǔ, zhēng rì lǐ zuò sǐ.”

(ฉบับแปล) เว่ยอู่เซียนบอก “เขาคงกำลังคิดว่าจะจับผิดพวกเราอย่างไรล่ะสิ”

เจียงเฉิงแย่ง “ผิด ไม่ใช่ ‘พวกเรา’ แต่เป็น ‘เจ้า’ ต่างหาก ข้าเห็นเขาจ้องเจ้าตาเขม็งแค่คนเดียว”

เว่ยอู่เซียนแค้นเสียง “เฮอะ ผากไว้ก่อนรอข้ากลับมาค่อยดูแล้วกันว่าข้าจะจัดการเขาอย่างไร”

เจียงเฉิงว่า “เจ้าคิดว่าเขาน่าเบื่อไม่น่าสนใจไม่ใช่หรือ เช่นนั้นเจ้าก็ไปหยอกเขาให้มันน้อย ๆ หน่อยเถอะ กระตุกหมวดเสือทำทนายอำนางผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ รนหาที่ตายอยู่ได้”

ประโยค 老虎嘴上拔须 (lǎohǔ zuǐ shàng bá xū) มีความหมายว่า ถอนหนวดเคราออกจากปากเสือ เป็นการเปรียบเปรยถึงการเสี่ยงภัยครั้งใหญ่ ในฉบับแปลเลือกแปลด้วยสำนวนไทยว่า กระตุกหนวดเสือ ซึ่งสำนวนนี้มีความหมายว่า ทำให้ผู้มีอิทธิพลไม่พอใจ แม้ความหมายจะไม่ตรงกับต้นฉบับแต่สันนิษฐานว่าผู้แปลรู้จักสำนวนนี้และเลือกใช้สำนวนนี้โดยพิจารณาจากความหมายตามตัวอักษรเพื่อให้ได้ความชัดเจนและอรรถรส

3. วิเคราะห์เจตนาการใช้สำนวนจีนในม้วนเต้าจู้ซือ

Wanichviriya and Thongaim (2020) ได้จำแนกเจตนาการใช้สำนวนจีนออกเป็น 5 ประเภท คือ สำนวนจีนที่บอกเจตนาตักเตือน สำนวนจีนที่บอกเจตนาถ่วงประชดประชัน สำนวนจีนที่บอกเจตนาตำหนิ สำนวนจีนที่บอกเจตนาชื่นชม/พึงพอใจ และสำนวนจีนที่บอกเจตนาแสดงความเห็น เมื่อวิเคราะห์สำนวนจีนที่ปรากฏในม้วนเต้าจู้ซือแล้วพบว่าสำนวนจีนเหล่านั้นมีเจตนาการใช้สำนวน ดังนี้

3.1 สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาตักเตือน

สำนวนจีนชนิดนี้จะบอกเจตนาชัดเจนว่าผู้กล่าวสำนวนจีนมีเจตนาตักเตือนอีกฝ่ายหนึ่ง ตัวอย่างสำนวน เช่น 东施效颦 (dōng shī xiào pín) มีที่มาจาก 《庄子·天运》(Zhuāng zi·tiān yùn) สำนวนนี้แปลว่า ตงซือเลียนแบบขมวดคิ้ว ใช้เปรียบเปรยคนเขลาเบาปัญญาที่ลบลูบลบตาเลียนแบบผู้อื่น มีที่มาจากเรื่องเล่าในยุคชุนชิวว่า หญิงอัปลักษณ์นามว่า ตงซือ เห็นโฉมสะคราญซีซือ (ซีซี) ทำหน้านิ่วคิ้วขมวดพลางเอามือกุมหน้าอกตอนรู้สึกเจ็บหน้าอก แล้วผู้คนสรรเสริญว่างดงามจึงพยายามเลียนแบบ แต่หารู้ไม่ว่ากลับยิ่งดูอัปลักษณ์จนผู้คนพากันแผ่นหนี สำนวนจีนนี้บอกเจตนาตักเตือน สะท้อนให้เห็นถึงข้อคิดคติเตือนใจในเรื่องของการกระทำว่าใช้ว่าสิ่งที่คนอื่นทำแล้วดีจะหมายความว่าตนเองทำแล้วก็จะดีเช่นเดียวกัน โดยในม้วนเต้าจู้ซือได้เขียนไว้ว่า

(ต้นฉบับ) 又有人啼咕道: “怎么看也不是吧...而且笛子吹得这么难听...学也学得这么蹩脚, 东施效颦就是这样了。” (yòu yǒurén tígū dào: “Zěnmē kàn yě bú shì ba...érqiě dí zǐ chuī de zhème nántīng... xué yě xué de zhème biéjiǎo, dōng shī xiào pín jiùshì zhè yàng le.”)

(ฉบับแปล) อีกคำพิมพำ “ดูอย่างไรก็ไม่น่าใช่... นอกจากนี้นี่ยังเป่าขลุ่ยได้ระคายหูนัก เลียนแบบทั้งทีก็ไม่ได้เรื่อง ตงซือเลียนแบบขมวดคิ้วเป็นเช่นนี้เอง”

3.2 สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาถ่วงประชดประชัน

สำนวนจีนชนิดนี้จะเป็นการใช้คำพูดที่มีความหมายตรงข้ามกับความหมายจริงเพื่อกล่าวถึงสิ่งที่ผู้พูดไม่เห็นด้วย ตัวอย่างสำนวนเช่น 冤家路窄 (yuān jiā lù zhǎi) มีที่มาจาก 《初刻拍案惊奇》(chū kè pāi'àn jīngqí) ของ 凌蒙初 (Líng méngchū) สำนวนนี้แปลว่า พบศัตรูบนทางแคบ มีความหมายว่า ศัตรูหรือคนที่ไม่อยากเห็นหน้าแต่มักจะพบกันง่าย ๆ ยากที่จะหลีกเลี่ยง สำนวนจีนนี้มีเจตนาถ่วงประชดประชันเรื่องของการพบเจอบุคคลที่เราไม่อยากเจอ ใช้เพื่อประชดประชันว่ายิ่งเกลียดยิ่งเจอ โดยในม้วนเต้าจู้ซือได้เขียนไว้ว่า

(ต้นฉบับ) 流年不利, 冤家路窄。福无双至, 祸不单行。一来就来两个! (Liú nián bú lì, yuān jiā lù zhǎi. Fú wú shuāng zhì, huò bù dān xíng. Yī lái jiù lái liǎng gè!)

(ฉบับแปล) งานนี้เรียกว่าโชคชะตาไม่เอื้ออำนวย มักพบศัตรูบนทางแคบ โชคดีไม่มาเป็นคู่ ความขวยไม่มาเดี่ยว!

3.3 สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาตำหนิ

สำนวนจีนชนิดนี้จะบอกเจตนาชัดเจนว่าผู้กล่าวสำนวนจีนมีเจตนาในการเปรียบเปรยเพื่อตำหนิอีกฝ่ายหนึ่ง ตัวอย่างสำนวนเช่น 守株待兔 (shǒu zhū dài tù) มีที่มาจาก 《韩非子·五蠹》 (Hán fēizi·wǔ dù) สำนวนนี้มีความหมายว่า เฝ้ารอกระต่าย ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่ไม่คิดที่จะลงแรงหรือพยายามทำงานแต่กลับหวังที่จะได้ผล เป็นนิทานสุภาษิตจีนเล่าถึงในสมัยชังมีชาวนาที่ไม่ลงมือทำไร่ไถนาเอาแต่นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนต่อไม้เพื่อจะได้นำกลับไปประกอบอาหาร อุปมาถึงคนที่นั่งรอให้โชคลาภลอยมาโดยไม่คิดจะลงมือทำอะไร สำนวนนี้มีเจตนาตำหนิถึงเรื่องการทำงาน เปรียบเปรยถึงว่าถ้าหากไม่ขยันทำงานแล้วคิดเพียงแต่จะได้รับความสำเร็จที่ไม่คาดคิดมาก่อนนั้นมันเป็นการหลอกลวงตัวเอง ซึ่งถ้าขยันทำงานก็จะต้องได้รับความสำเร็จแน่นอน โดยในมั่วเต้าจู้ซือได้เขียนไว้ว่า

(ต้นฉบับ) 古坟堆附近有不少修士在徘徊, 希望能守株待兔。有大胆的挥舞着召阴旗, 却只召来了一群身穿寿衣、哭天抢地妇孺魂魄。(gǔ fén duī fùjìn yǒu bù shǎo xiūshì zài páihuái, xīwàng néng shǒu zhū dài tù. Yǒu dàdǎn de huīwǔzhe zhào yīn qí, què zhǐ zhào lái le yī qún shēn chuān shòu yī, kū tiān qiāng de fùrú hún pò.)

(ฉบับแปล) รอบสุสานโบราณมีผู้บำเพ็ญเพียรจำนวนไม่น้อยป่วนเปียนอยู่ด้วยเจตนาเฝ้ารอกระต่าย มีคนขวัญกล้าซุกรึงเรียกวินญาณขึ้น แต่กลับเรียกได้แค่วินญาณหยินที่เอาแต่รำให้คร่ำครวญ

3.4 สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาชื่นชม/พึงพอใจ

สำนวนจีนชนิดนี้จะบอกเจตนาชัดเจนว่า ผู้กล่าวสำนวนจีนมีเจตนาแสดงความชื่นชมต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยไม่ได้กล่าวชื่นชมโดยตรงหากแต่แฝงไว้ด้วยความหมายในสำนวน ตัวอย่างสำนวนเช่น 高山仰止 (gāo shān yǎng zhǐ) สำนวนนี้มีความหมายว่า ภูผาส่งที่ตั่งแห่งหนึ่งน้อมมอง เป็นการอุปมาถึงผู้ที่ประพฤติดนมีคุณธรรมที่สูงส่ง มีที่มาจาก 《诗经·小雅·车辖》 (Shījīng·xiǎo yǎ·chē xiá) สำนวนจีนนี้บอกเจตนาการชื่นชมเรื่องของการเป็นแบบอย่างที่ดีของมนุษย์ ควรค่าให้เจริญรอยตาม สำนวนนี้ทำให้เห็นภาพสะท้อนทางคุณธรรมจริยธรรมของชาวจีน หลักคำสอนของศาสนาพุทธที่สั่งสอนให้คนเป็นคนดีมีอิทธิพลต่อการประพฤติดนของผู้คนในสังคมจีน โดยในมั่วเต้าจู้ซือได้เขียนไว้ว่า

(ต้นฉบับ) 蓝忘机在何处不是高山仰止, 不可亵渎的名士, 家族中的晚辈门生对其更是敬若天人。(Lán wàngjī zài hé chù búshì gāo shān yǎng zhǐ, bùkě xièdú de míngshì, jiāzú zhōng de wǎnbèi ménshēng duì qí gèng shì jìng ruò tiān rén.)

(ฉบับแปล) หานกวงจวินไม่ว่าอยู่ที่ใดก็เป็นดังภูผาส่งที่ต้องแหงนหน้ามอง ผู้ใดมีอาจลบลู่ดูหมิ่นทำลายชื่อเสียงเขาเหล่าศิษย์รุ่นหลังในตระกูลต่างให้ความเคารพดุจเทพเซียน

3.5 สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาแสดงความเห็น

สำนวนจีนชนิดนี้จะบอกเจตนาแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่ลักษณะตำหนิ ชื่นชม หรือ ตักเตือน แต่เป็นการแสดงออกตามที่รู้ เห็น หรือคิด ตัวอย่างสำนวนเช่น 近墨者黑 (jìn mò zhě hēi) สำนวนนี้มีความหมายว่า คนใกล้หมึกติดสีดำ คนที่อยู่ใกล้หมึกจะเปื้อนสีดำ เป็นการอุปมาถึงคนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบไหนหรือใกล้กับอะไรก็จะติดนิสัยหรือสิ่งนั้นมาด้วย คำพูดนี้มาจาก 《太子少傅箴》 (Tài zǐ shǎo fù zhēn) ในราชวงศ์จิ้นผู้เขียนคือ 傅玄 (Fù xuán) ซึ่งเป็นนักเขียนและนักปราชญ์แห่งราชวงศ์จิ้น สำนวนจีนนี้บอกเจตนาแสดงความเห็นว่า เมื่อเราเข้าใกล้หมึกเราก็จะเปื้อนสีดำ เปรียบกับมนุษย์ ถ้าเราอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีจะได้รับผลกระทบจากสิ่งดี ๆ และหากเราอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย เราก็จะได้รับผลกระทบจากสิ่งเลวร้ายเช่นกัน โดยในมั่วเต้าจู้ซือได้เขียนไว้ว่า

(ต้นฉบับ) 正怕得意门生受了他的玷污, 近墨者黑, 忙不迭让蓝忘机不用再来了。(Zhèng pà déyì ménshēng shòu le tā de diànwū, jìn mò zhě hēi, mángbùdié ràng lán wàngjī búyòng zàilái le.)

(ฉบับแปล) กล่าวว่าลูกศิษย์ที่เขาภูมิใจนักหนาจะพลอยแปดเปื้อนมัวหมองไปด้วย ดังคำที่ว่าคนใกล้หมักติดหมัก จึงรับสั่งหลานวงศ์ไม่ต้องมาเรียนรวมแล้ว

อภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะการแปลสำนวนจีนที่ปรากฏในม้วนเต้าจู้ซือสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทหลัก ได้แก่ สำนวนที่แปลสำนวนที่ไม่ได้แปล และสำนวนไทยที่แปลมาจากข้อความที่ไม่ใช่สำนวนจีน สำนวนที่แปลสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อย ได้แก่ การแปลแบบถอดความ การแปลแบบนำสำนวนไทยมาเทียบเคียง และการแปลแบบเอาเนื้อความอื่นมาแทน

ในการแปลแบบถอดความผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลได้มีการแปลแบบถอดความตามตัวอักษร การถอดความลักษณะนี้เป็นการแปลโดยนำคำจีนในสำนวนแปลเป็นคำไทยชนิดคำต่อคำ การแปลลักษณะนี้อาจจะไม่ค่อยได้รรถรสในการอ่านและคนไทยไม่สามารถเข้าใจได้ หรือถ้าบางครั้งคนไทยเข้าใจความหมายได้ก็เข้าใจอย่างคลุมเครือไม่ลึกซึ้ง และยังมี การแปลแบบถอดความแบบสื่อความหมาย การแปลถอดความในลักษณะนี้เป็นการแปลแบบไม่สนใจความหมายตามตัวอักษรเดิม โดยเปลี่ยนไปใช้คำอื่นเพื่อสื่อความหมายที่ต้นฉบับต้องการสื่อและยังทำให้ผู้อ่านชาวไทยเข้าใจได้ด้วย

นอกจากนี้แล้ว ผู้แปลยังได้เลือกสำนวนไทยมาแปลเทียบเคียงสำนวนจีน เพื่อต้องการแปลถ้อยคำให้ได้ความชัดเจนและคงอรรถรสไว้ และยังมี การแปลที่ผู้แปลเติมข้อความบางอย่างเพิ่มลงหรือได้เพิ่มสำนวนไทยลงไปก็เพื่อให้เนื้อหามีความหนักแน่น และพยายามที่จะทำให้ปรมาจารย์ลัทธิมารมีสำนวนที่งดงาม สร้างความชื่นชอบให้กับคนไทย ให้ผู้อ่านชาวไทยเข้าใจง่ายขึ้นและได้รรถรสในการอ่าน ทำให้ปรมาจารย์ลัทธิมารมีคุณค่าทางด้านวรรณศิลป์อีกด้วย อีกทั้งยังมีสำนวนไทยที่แปลมาจากข้อความที่ไม่ใช่สำนวนจีนปรากฏในปรมาจารย์ลัทธิมารอีกด้วย สำนวนไทยในลักษณะนี้ผู้แปลเพิ่มเข้าไปเพื่อให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในเรื่องของเจตนาของการใช้ความหมายในม้วนเต้าจู้ซือ สามารถแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาตักเตือน สำนวนจีนชนิดบอกเจตนากล่าวประชดประชัน สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาตำหนิ สำนวนจีนชนิดบอกเจตนาชื่นชม และสำนวนจีนชนิดบอกเจตนาแสดงความเห็น

นอกจากนี้ สำนวนจีนในม้วนเต้าจู้ซือยังมีเนื้อหาที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพแวดล้อม สภาพชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ตลอดจนทัศนคติและค่านิยมต่าง ๆ ของชาวจีนอีกด้วย ในด้านสภาพแวดล้อมมีการนำพฤติกรรมสัตว์มาใช้ในสำนวนจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตและลักษณะนิสัยของชาวจีน ในด้านสภาพชีวิตความเป็นอยู่ได้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะนิสัยในการดำเนินชีวิตของชาวจีน และสะท้อนภาพการประกอบอาชีพของชาวจีนในด้านทัศนคติและค่านิยมต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นถึงข้อคิด คติเตือนใจ การเปรียบเทียบ ภาพความรักระหว่างชายหญิง และการรักเพศเดียวกัน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ Rattanawan and Maetaveevinit (2021) ที่ศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมกระแสนิยมผ่านอำนาจละมุนในซีรีส์จีนย้อนยุคพบว่า ปรมาจารย์ลัทธิมารสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวจีน สะท้อนให้เห็นเครื่องดนตรีภูจีน ขลุ่ยจีน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีของชนชั้นสูงในอดีตที่ทำให้เกิดอารยธรรมและวัฒนธรรมของชาวจีน และยังสะท้อนให้เห็นถึงเครื่องแต่งกายยุคสมัยเว่ย จิ้น ราชวงศ์เหนือใต้ และสถาปัตยกรรมสมัยราชวงศ์หมิง ในด้านของความเชื่อของชาวจีนก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงลัทธิเต๋า เป็นต้น

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าจำนวนสำนวนจีนที่ปรากฏในม้วนเต้าจู้ซือกับสำนวนไทยที่ปรากฏในปรมาจารย์ลัทธิมารนั้นมีความแตกต่างกันมาก ถึงแม้จะมีสำนวนไทยที่แปลมาจากข้อความที่ไม่ใช่สำนวนจีน และการแปลแบบนำสำนวนไทยมาเทียบเคียงแต่ก็อยู่ในปริมาณที่น้อยมาก สังเกตได้จากสำนวนจีนที่ปรากฏส่วนใหญ่จะอยู่ใน

โครงสร้างคำคู่ขนานที่มักจะเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือตรงข้ามกันมาวางคู่ขนานกัน หรือไม่ก็นำคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันมาวางเรียงกันเพื่อบอกความหมาย หรือไม่ก็ใช้คำซ้ำเพื่อบอกความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งในสำนวนไทยไม่มีโครงสร้างลักษณะนี้ และเมื่อแปลความหมายออกมา也不能ไม่สามารถนำสำนวนไทยมาเทียบเคียงได้

เนื่องจากมั่วเต๋าจู่ซือเป็นนวนิยายแนวจินโราณจึงทำให้บริบททางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่ปรากฏในนวนิยายเป็นแบบจินโราณ ควรศึกษาสำนวนจีนที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ที่เป็นแนวร่วมสมัย ผลการศึกษาจะเป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับความแตกต่างของบริบททางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมจีน

จากการศึกษาช่วยให้เกิดความเข้าใจในชาวจีนได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีน เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภาษาจีนในอนาคต และยังสามารถนำแนวทางการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนผ่านงานวรรณกรรมไปปรับใช้ในบริบททางวัฒนธรรมของไทยได้ เช่น การอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมไทยแบบดั้งเดิมให้ได้รับความนิยมในยุคปัจจุบันผ่านงานวรรณกรรมให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

References

- Bai, H. (2021). *Study of literary identity of the internet novel “The Untamed”*. Retrieved August 16, 2021, from <https://www.cnki.com.cn/Article/CJFDTotal-HNSY202104014.htm>
- Bilibili. (2020). *Elements of Chinese traditional culture in the animation of “The Untamed”*. Retrieved November 2, 2021, from <https://www.bilibili.com/read/cv8672502>
- Chaiwongsa, W., Sakulsueb, P., & Sakulsueb, T. (2021). Hero analysis with Christopher Vogler’s concept: Weiwuxian, from “The Untamed” series. *Mangrai Saan Journal*, 9(1), 1-18. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/mrsj/article/view/249358>
- Denvipailerdiam, U. (2005). *A Comparative study of Chinese and Thai idiomatic expressions on silver, gold and valuable objects* (Master of Arts Program in Chinese). Chulalongkorn University.
- Halipun, P. (2013). *The study of a comparative the same meaning of proverb-saying*. Retrieved September 20, 2021, from http://ubulachinese.blogspot.com/2013/03/blog-post_4304.html
- Jitchinakul, K., & Horpianjaroen, S. (2017). *The study of Thai-Chinese proverbs in current social life context* (Research Report). Bangkok: University of the Thai Chamber of Commerce.
- Kongmanusorn, W. (2006). *Know all Thai idioms*. Bangkok: Aksorn Charoen Tat.
- Kongprom, P. (2020). *Analysis of the costume designs from the “The Untamed” series* (Bachelor of Arts Program in Asian Studies). Silpakorn University.
- Li, M. (2019). *A Contrastive study of Chinese and Thai color idioms* (Master of Arts Program in Thai). Chiangmai Rajabhat University.
- Rattanawan, T., & Maetaveevinit, W. (2021). *An influence of popular culture through soft power in Chinese Period series*. Retrieved December 6, 2021, from https://www.citu.tu.ac.th/wp-content/uploads/2021/07/Conference ReportNo10_20210928.pdf
- Sawatyothin, S. (2019). Thai and Chinese prover with the word “snake”. *Journal of Language, Religion and Culture*, 8(2), 100-125.
- Snowblack. (2019). *“Buphaphonniwat” won the best Thai novel of the year award*. Retrieved July 20, 2022, from <https://praew.com/people/284218.html>

- Sripanngoen, S. (2000). *A comparative study of Chinese idiomatic expressions containing the word “xin” with their Thai equivalents* (Master of Arts Program in Chinese). Chulalongkorn University.
- Wan, Y. (2000). *Chinese vocabulary tutorial*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.
- Wanichviriyaya, J., & Thongaima, A. (2020). Chinese expressions: Purposes of usage. *Suthiparithat Journal*, 34(110), 227-240.
- Wanmeilunwenwang. (2019). *A Study on the narrative ethics of “The Untamed”*. Retrieved October 27, 2021, from <http://www.wmlunwen.com/yishulunwen/201912179154.html>
- Wu, J. (2020). *On the artistic charm of the internet novel “The Untamed”*. Retrieved October 29, 2021, from <http://a.shayumei.chuang.com/index.php?c=show&id=341>
- Zhongguo Shehui Kexueyuan Yuyan Yanjiusuo (Institute of Language, Chinese Academy of Social Sciences). (2006). *Modern Chinese dictionary*. Beijing: Commercial Press.